ఆకలి

లాయర్ రాజశేఖరంగారి చెల్లెలి పెళ్ళి అట్టహాసంగా జరిగి పోయింది.

ఆకాశమంత పందిరి, భూదేవంత అరుగు అన్నట్టు అతి వైభవంగా చెల్లెలి పెళ్ళిచేసి నలుగురిచేత 'సెభాష్' అనిపించు కున్నారు.

దాదాపు అందరి భోజనాలు అయిపోయాయ్. మేళ గాళ్ళు ఓ మూలగా పడుకుని కునుకు తీస్తున్నారు.

పిల్లలు పందిట్లో ఆడుకుంటూంటే, పెద్దలు రాజకీయాల దగ్గర్నించి పాకశాస్త్రం వరకు తిరగేస్తున్నారు.

రాజశేఖరం తల్లిదండ్రులు కూతురికి కన్యాధారపోసి నిశ్చింతగా కునుకుతీస్తున్నారు.

రాజశేఖరం సాయంత్రం జరగబోయే డేన్స ప్రోగ్రాం అరేంజ్ చెయ్యడంలోనూ, అతనిభార్య మాధవి తెల్లవారు ఝామున జరగబోయే అప్పగింతలకి యేర్పాట్లు చెయ్యడం లోనూ హడావిడిగా ఉన్నారు.

మేడ పక్కగా పడేసిన ఎంగిలి విస్తళ్ళకోసం కుక్కలు కొట్లాడుకుంటున్నాయి.

పందిరిపైపు రాబోతున్న ముష్టివాళ్ళని తరిమికొడుతున్నారు నౌకర్లు.

రాజశేఖరం కూతురు ఎనిమిదేళ్ళ స్వప్న పట్టులంగా యెత్తి పట్టుకుని మెల్లగా తల్లిదగ్గరికొచ్చింది.

అప్పగింతల్లో పెళ్ళివారికి పెట్టబోయే బట్టలు బొత్తులుగా పెడుతున్న మాధవి అడుగుల చప్పుడుకి ఓసారి వెనక్కి తిరిగి కూతుర్నిచూసి–

"పందిట్లో ఆటలు అయిపోయాయా?" నవ్వుతూ అని తన పనిలో పడిపోయింది.

తల్లి మెడకి చేతులు పెనవేసి–

"అమ్మా!" అంది స్వప్న.

"ఏమిటమ్మా?" అంది మాధవి తలతిప్పకుండానే.

"నాకు...నాకు ఆకలేస్తోందమ్మా!" మెల్లగా అంది స్వప్న.

తృళ్ళిపడింది మాధవి.

పుట్టిం తర్వాత స్వప్న 'ఆకలి' అని అడగడం అదే మొదటిసారి.

"ఏమిటి?" అంది తను పొరపాటుగా విందేమోనని.

"నాకు ఆకలేస్తోంది అన్నం పెట్టవూ!" మళ్ళీ అంది స్వప్న.

చేతిలోని పని ఆపి చటుక్కున లేచి—

"నువ్వు...అన్నం తిన్లేదూ?" కూతుర్ని పొదివి పట్టుకుని అంది మాధవి.

"ఉఁహూఁ!" అదోలా కళ్ళుతిప్పుతూ అంది స్వప్న.

పిడుగుపడ్డట్టు చూసింది మాధవి.

"పాపిష్టిదాన్ని! బిడ్డ అన్నం తిన్నదో లేదో కూడా చూసుకోలేదు" నొచ్చుకుంటూ స్వప్నని తీసుకుని వంటింటికేసి నడిచింది.

"అమ్మా! నేను మేడమీద నా గదిలో కూర్చుని తింటాను. అక్కడికే తీసుకురామ్మా!" అంది స్వప్న.

మాధవి ఓ కేరియర్ లో అన్నం కూరలు, మరో కేరియర్ లో పిండివంటలుపెట్టి మేడమీదకి తీసుకెళ్ళింది.

ఓ అరిటాకువేసి అన్నీ వడ్డించి—

"తిను తల్లీ!" అంటూ ఓ స్వీట్ కూతురి నోట్లో పెట్టింది, ఆవురావురుమంటూ తింటున్న ఆ పిల్లని చూసి మరోసారి తనని తాను తిట్టుకుంది.

ఇంతలో ఎవరో పిలవడంతో కూతుర్ని తింటూండమని చెప్పి కిందకెళ్ళింది.

పదినిమిషాల తర్వాత వచ్చి చూస్తే రెండు కేరియర్లు ఖాళీగా ఉన్నాయి. విస్తరి పారేసి మంచినీళ్ళు తాగుతోంది స్వప్న.

మాధవి నిర్ఘాంతపోయింది.

ఎనిమిదేళ్ళు వచ్చినా, 'ఇది తాతముద్ద, ఇది బామ్మ ముద్ద' అని బుజ్జగించి తినిపించడం తప్ప ఏనాడూ స్వప్న తనకి తాను యిలా తినడం జరగలేదు. పైగా రెండు కేరియర్ల పదార్థాలు తిందంటే మతిపోయింది మాధవికి.

పోనీ ఎవరయినా ఫ్రిజ్ కూడా తిన్నారంటే అక్కడ ఆ పిల్ల తప్ప మరెవ్వరూ లేరు.

"ఛీ! ఛీ! బిడ్డ తిండిని గురించి యిలా అనుకోవడమేమిటి?" తనని తానే విసుక్కుంది.

"ఇంత ఆకలిగా వుందని భర్తకి తెలిస్తే?" అనుకున్న మాధవి హడలిపోయింది.

కూతుర్ని మెల్లగా కిందికి పంపేసి కేరియర్‌లు కిందికి తీసికెళ్ళిపోయింది.

♦ ♦ ♦

"బామ్మా!"

"ఏమిటే తల్లీ!" పిల్లిలా వచ్చిన స్వప్నని తన పక్కలో కూర్చోపెట్టుకుంటూ అంది రాజశేఖరం తల్లి.

"బామ్మా! నాకు ఆకలిగా వుంది బామ్మా!"

చటుక్కున లేచి కూర్చుంది బామ్మగారు.

"ఏమిటే... ఆకలేస్తోందా?" అంటూ.

"అవును బామ్మా! బోల్డు ఆకలేస్తోంది" గారంగా అంది స్వప్న.

"అన్నం తిన్లేదూ?" తెల్లబోతూ అడిగిందావిడ.

"ఉఁహూ!"

"బిడ్డకి అన్నం పెట్టకుండా యేం పాటుపడుతోందో మీ అమ్మ? పద!" కోపంగా లేచింది బామ్మగారు.

"వద్దు బామ్మా! ఇందాక భోంచెయ్యడానికి అలా కూర్చున్నానో లేదో మా ఫ్రెండ్ నీరజ వచ్చింది. నేను లేచేశాను. నేను అన్నం ముందునుంచి లేవడం అమ్మకి తెలియదు. అమ్మనేం అనకు" ముద్దుగా అంది స్వప్న.

"ఊఁ! పద! బిడ్డకి ఎంత ఆకలేస్తోందో కూడా చూసుకోరు-ఎందుకు ఇందరుండి!" గొణుక్కుంటూ స్వప్నని చంక నేసుకుని వంటింటికేసి నడిచింది బామ్మగారు.

* * *

"నాన్నా!"

"ఏమిట్రా?" రాజశేఖరానికి కూతుర్ని "ఏరా" అనడం అలవాటు.

"నాకు...ఆకలేస్తోంది నాన్నా" అమాయకంగా అంది స్వప్న.

తృళ్ళిపడ్డాడు రాజశేఖరం.

"అన్నం తిన్లేదూ?" కంగారుగా అన్నాడు.

"ఉఁహూఁ!"

"మాధవీ!" కోపంగా పిలవబోయాడు భార్యని.

"నాన్నా! అమ్మని పిలవద్దు" అని గబగబా అంది స్వప్న.

"ఏం?"

"ఇవాళ నాకు నువ్వే అన్నంపెట్టాలి!" తండ్రి చేతిని గుంజుతూ అంది స్వప్న.

"అమ్మేదీ?"

"విడిదిలోకెళ్ళింది."

"సరే.. పద" కూతురి చెయ్యి పట్టుకుని వంట ఇంట్లోకి నడిచాడు రాజశేఖరం.

*　　*　　*

"అమ్మమ్మా!"

"ఏమిటి స్వప్నా?" నవ్వుతూ చూసిందావిడ.

"ఏం చేస్తున్నావ్?"

"పడుకున్నానే తల్లీ! ముసలాళ్ళం కదా! తింటే ఆయాసం, తినకపోతే నీరసం!" నవ్వింది స్వప్న అమ్మమ్మ.

"అమ్మమ్మా! నాకు ఆకలేస్తోంది" మెల్లగా అంది స్వప్న.

కొయ్యబారిపోయిన అమ్మమ్మగారు తేరుకుని చటుక్కున లేచి నిల్చుంది.

*　　*　　*

సాయంత్రం అయిదుగంటలయింది.

ముత్తయిదువులు మేజువాణికి ఏర్పాటు చేస్తున్నారు.

కన్నెపిల్లలు ముస్తాబు ప్రారంభించారు.

పందిట్లో పెద్దలు కాఫీలు సేవిస్తున్నారు.

"ఇదిగో మాధవీ! స్వప్ననిలా తీసుకురా! ఈ వడ్డాణం దానికి పెట్టాలి. పిచ్చిసన్యాసి...బయటికెడుతుందేమోనని తీసి దాచాను. ఆ కంచిలంగా కట్టుకుని యిది పెట్టుకుంటుంది" అంది స్వప్న బామ్మగారు.

"ఇదిగో మంగమ్మగారూ! స్వప్న ఎక్కడుంటే యిలా పంపండి!" పూలు మాలకడుతున్న మాధవి కూతుర్ని పిల్చేపని వంటావిడ కప్ప జెప్పింది.

"అలాగేనమ్మా! భోజనం కాగానే పంపుతాను" అంది మంగమ్మగారు.

"ఇప్పుడేం భోజనం! ఏదో ఆటల్లోపడి ఉంటుంది వెళ్ళి చూడండి" అంది మాధవి పూలమాల పెళ్ళికూతురు తల్లో పెడుతూ.

"లేదమ్మా! ఇప్పుడేగా నేను వడ్డించి వచ్చింది. తిన గానే పంపుతాను" అని వెళ్ళిపోయిందావిడ.

తృళ్ళిపడ్డారంతా.

"అన్నం తిన్నదిగా" అయోమయంగా అంది మాధవి.

"ఎక్కడ తింది? విస్తరి ముందు కూర్చోగానే ఎవరో స్నేహితురాలొస్తే లేచిపోయిందిట! అయినా పసిది అన్నం తిందో లేదో కాస్త చూసుకోరూ? అందుకే నేను తీసుకెళ్ళి పెట్టించాను" అంది స్వప్న బామ్మ.

"అదేమిటమ్మా! దానికి అన్నం నేనుకదా పెట్టించింది. పిచ్చిపిల్ల! మీరంతా హడావిడిగా వుంటే నన్నొచ్చి అడిగింది" అదోలా అన్నాడు రాజశేఖరం.

"అదేమిటమ్మాయనా! నువ్వు పెట్టించడమేమిటి? వచ్చి కోరివి. ఎంతాకలితో వుందో చకచకా తింది. నా కళ్ళే పడతాయేమో అని ఉప్పు కూడా తీశాను" అంది స్వప్న అమ్మమ్మ గారు.

"అదేమిటమ్మగారూ! ఇప్పుడేగా ఆకలిగా ఉందంటే అన్నీ తీసికెళ్ళి మేడమీద వడ్డించి వచ్చాను" అంది మంగమ్మ గారు.

అందరికీ మతులుపోయాయి.

వివరంగా మాట్లాడుకుంటే స్వప్న మధ్యాహ్నం నుంచి పదిసార్లు అన్నం తిన్నట్టు తేలింది.

అంతేకాదు...ఒకరు పెట్టినట్టు మరొకరికి తెలియకుండా జాగ్రత్త పడిందనికూడా తెలిసింది.

మాధవి వెన్నులోంచి ఒణుకు బయల్దేరింది.

"స్వప్నకేమైంది? బ్రతిమాల్తేగానీ ముద్ద నోటపెట్టని పిల్ల ఎంత ఆకలయితే మాత్రం ఇన్నిసార్లు ఎలా తింది? ఏ గాలైనా సోకలేదు కదా!" అనుకుని ఒణికిపోయింది.

గదిలోకి లోపలికెళ్ళబోతున్న భార్య నాపాడు రాజశేఖరం.

"లేదండీ! నాకేదో భయంగావుంది. ఇందాక నేను పెట్టినప్పుడే దాని దెయ్యపు తిండిచూసి హడలిపోయాను కానీ..." మాధవికి మాట రావడం లేదు.

"నువ్వేం కంగారుపడకు" అని మెల్లగా మేడమీదికి దారి తీశాడు రాజశేఖరం.

మాధవి అనుసరించింది.

మిగతావారు అలా నిల్చుండిపోయారు. ఇద్దరూ మెల్లగా వెళ్ళి చాటునించి కూతుర్ని గమనిస్తున్నారు.

స్వప్న నిండిన విస్తరిముందు కూర్చుని ఓ నిమిషం అదోలా ఆలోచించింది. ఆ తరువాత ఓ జిలేబీ ముక్క తుంచి నోట్లో వేసుకుంది.

మాధవిలోనూ, రాజశేఖరంలోనూ టెన్షన్ పెరిగి పోతోంది. ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నారు.

స్వప్న మెల్లగా లేచి అటు యిటు చూసింది. ఎవరూ లేరనుకున్న తరువాత విస్తరి పక్కనే వున్న పళ్ళెంలోకి జాగ్రత్తగా తీసి అడుగులో అడుగు వేస్తూ ఆ విస్తరిని పిట్ట గోడ దగ్గరికి తీసికెళ్ళి విస్తరి కింద పడేసేసింది.

రాజశేఖరం దంపతులు కొయ్యబారిపోయారు.

కూతురికి మతిపోయిందేమో అనుకున్న మాధవి ఒక్క అంగలో ఆ పిల్ల దగ్గరికొచ్చి పడింది.

హఠాత్తుగా తల్లితండ్రుల్ని చూసిన స్వప్న బిత్తర పోయి, ఆపై తల్లిని కావిలించుకుని భోరుమంది.

రాజశేఖరం చరచరా పిట్టగోడ దగ్గరికెళ్ళి కిందికి చూశాడు.

అతనికంతా అర్థమయింది.

మెల్లగా కూతురుదగ్గరకొచ్చి—

"అమ్మా! స్వప్నా!" అన్నాడు మృదువుగా.

బెరుగ్గా చూసింది స్వప్న.

"ఎందుకమ్మా అలా పడేశావ్?" అనునయంగా అన్నాడు.

"నాన్నా!" అంటూ అతన్ని చుట్టేసింది స్వప్న.

పసి మనసులో పేరుకున్న బాధ అర్థమయిందతనికి, కూతురి వెన్ను నిమురుతూ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

స్వప్న దుఃఖం కాస్త తగ్గాక—

"ఆఁ! ఇప్పుడు చెప్పు! ఎందుకలా చేశావ్?" అన్నాడు రాజశేఖరం.

"నాన్నా! పాపం! వాళ్ళందరికీ బోల్డు ఆకలేస్తోందిచ్చి అందుకే..." ఆ పిల్లమాట పూర్తి కానేలేదు—

"అలా అయితే పిల్చి పెట్టాలేగానీ - పైనించి కిందికి పడేస్తే అంతా మట్టిపాలుకాదూ!" అన్నాడు సున్నితంగా మందలిస్తూ.

"అదికాదు నాన్నా! వాళ్ళు దొంగలు కదా అందుకని..."

"దొంగలా?..." ఆశ్చర్యంగా చూశాడు రాజశేఖరం.

"అవును నాన్నా! వాళ్ళు దొంగలట! నా నగలన్నీ దొంగిలిస్తారుట!" భయం భయంగా చూస్తూ అంది.

"ఎవరు చెప్పారు?"

"అమ్మో! చూడ్డానికి లా వుంటారుగానీ పీలుచిక్కితే ఏది కనిపిస్తే అది పట్టుకుపోతారట. కదమ్మా?" అంది తల్లి కేసి చూస్తూ.

చటుక్కున మాధవికూడా కిందికి చూసింది. ఆమె కూడా సంగతి అర్ధమయింది.

"మరయితే...ఆ దొంగలకి ఎందుకు అన్నం పెట్టాలి?" కుతూహలంగా అన్నాడు రాజశేఖరం.

"నిజమే! కానీ వాళ్ళకెంతో ఆకలేస్తోంది నాన్నా! అంతేకాదు పాపం! వాళ్ళకో చిన్న పాపాయి కూడా వుంది. దానికూడా పారేసిన కారం మెతుకులు పెట్టారు. పాపం! మంట పుట్టదూ?" అమాయకంగా అంటున్న కూతుర్ని చూసి తెల్లబోయాడు రాజశేఖరం.

"మరి ఆ పాపాయి తిన్నదా?" తడి ఆరిపోతున్న గొంతుతో అన్నాడు.

"ఆ!... ఏడుస్తూనే తిన్నది. ఒకసారి పలమారి ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోయింది. అయినా ఆ కారం అన్నమే తిన్నది. పాపం! ఎంతాకలేసిందో!" చిన్నారి స్వప్న కళ్ళనిండా నీళ్లొచ్చాయి.

రాజశేఖరం భార్యకేసి చూశాడు.

మాధవి ముఖం పాలిపోయింది.

వెంటనే నిన్న సాయంత్రం జరిగిన సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

* * *

పెళ్ళివారింట్లో అందరి భోజనాలు అయిపోయాయి.

పందిట్లో పిల్లలతో ఆడుకుంటున్న స్వప్న ఓ వింత దృశ్యాన్ని చూసింది.

భోజనాలు అవగానే వంటవాళ్ళు విస్తళ్ళు తెచ్చి యింటి పక్కన మురికాల్వదగ్గర పడేశారు.

వెంటనే నలుగురైదుగురు పరిగెత్తుకొచ్చి ఆ విస్తళ్ళన్నీ గబగబ ఓ పాతగుడ్డలో మూటలాకట్టుకుని కొంచెం దూరంగా తీసికెళ్ళారు.

అక్కడ చిన్నా పెద్దా కలిసి మరో పదిమంది వున్నారు.

మూట విప్పి, అందరూ ఆకుల కంటిన అన్నం, కూరలు, వగయిరాలన్నీ తుడుచుకుని ఆప్యాయంగా తింటున్నారు.

పసివాళ్ళుకూడా ఆ ఎంగిలి కారం మెతుకుతే నోట కుక్కుతున్నారు.

మొత్తం తుడిచేసిన ఆ విస్తళ్ళని ఓ మూలపారేసి మళ్ళీ ఆశగా పెళ్ళింటికేసి చూస్తూ కూర్చున్నారు.

ఆ దృశ్యం అంతా చూసిన స్వప్న పసి మనసంతా అదోలా దిగులుగా అయిపోయింది.

మెల్లగా తల్లి దగ్గరికొచ్చింది - "అమ్మా!" అంటూ.

పని వత్తిడిలో వున్న మాధవి—

"ఏమిటి?" అన్నట్టు చూసింది.

"అమ్మా!"

"ఏమిటే?"

"పాపం! మనం వాకిట్లో పారేసిన విస్తళ్ళన్నీ తీసుకుని, అందులో పారేసినవన్నీ తింటున్నారమ్మా" అంది స్వప్న బాధగా.

"ఎవరే?" అయోమయంగా అంది మాధవి.

"ఎవరో ముష్టివాళ్లు."

"పోన్లే!"

"అదికాదమ్మా! మురికాలవదగ్గర మట్టిలో పడేసినవి తింటే వాళ్ళకి జబ్బుచెయ్యదూ?" అమాయకంగా అంది స్వప్న.

"ఊఁహూఁ! చెయ్యదు" అంది మాధవి పరధ్యానంగా.

"ఎందుకు చెయ్యదు. మూతలేనివి తింటేనే జబ్బు లొస్తాయని చెప్పారు మా టీచర్. అలాంటిది మురికాలవ దగ్గర పడేసినవి తింటే జబ్బులు రావేంటే? అయినా వాళ్ళకి అలా తింటానికి అసహ్యం వెయ్యదూ?" అంది స్వప్న.

కూతురి ప్రశ్నలకి తెల్లబోయిన మాధవికి క్షణం నోట మాట రాలేదు.

"ఏమ్మా! వాళ్ళలా ఎందుకు తింటారు?" మళ్ళీ అడిగింది స్వప్న.

"వాళ్ళకి ఆకలేస్తుంది. అందుకే అలా తింటారు" అంత కన్నా ఏం చెప్పాలో తోచలేదు మాధవికి.

"ఆకలేస్తే వాళ్ళింట్లోనే తినవచ్చుగా? వాళ్ళపాపాయికి ఎంచక్కా— హార్లిక్స్ ఇవ్వచ్చుగా...అంత చిన్నప్పుడే అన్నం పెట్టకూడదని డాక్టరంకుల్ చెప్పలేదూ?" స్వప్న కళ్ళలో కుతూహలం!

"ఊఁహూఁ! వాళ్ళకి ఇంట్లో అన్నం ఉండదు. హార్లిక్స్ అంతకన్నా ఉండదు."

"ఏం?"

"వాళ్ళు బీదవాళ్ళు!" మెల్లగా అంది మాధవి.

"అంటే?"

"వాళ్ళకి అస్సలు డబ్బుండదు."

"ఓహో! అయితే...అమ్మా! వాళ్ళెందుకు అంతబీదగా ఉన్నారు?" అమాయకంగా మరో ప్రశ్న వేసింది స్వప్న.

"అదంతేలే!" విసుగ్గా లేవబోయింది మాధవి.

"అమ్మా! మనకి బోల్డు డబ్బుందిగా...మనం కాస్త వాళ్ళకిస్తే వాళ్ళూ గొప్పవాళ్ళవుతారుగా. ఎంచక్కా వాళ్ళ చిన్న చిన్న పాపాయిలకి పాలుపట్టచ్చు."

"ఎంతమందికిస్తాం? అలాంటి బీదవాళ్ళు చాలామంది ఉంటారు" అర్థం అయేలా చెప్పాలని ప్రయత్నించింది మాధవి.

"మన్లాంటివాళ్ళూ చాలామంది ఉన్నారుగా అందరూ ఇస్తే సరి!"

దీనికేం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు మాధవికి.

"అలాగే! నువ్వు పెద్దయ్యాక యిద్దువుగానిలే!" నవ్వుతూ తేల్చేసింది.

"అమ్మా!" నసిగింది స్వప్న.

"మళ్ళీ ఏమిటే?"

"వాళ్ళందరికీకూడా అన్నం పెడదామమ్మా! పాపం... ఆకలేస్తోందేమో!" జాలిగా అంది స్వప్న.

"అదెలా కుదురుతుంది?"

"ఏం? ఎందుకు-దరదు? మనింటికి బోల్డుమంది భోజనానికొచ్చారుకదా, అలాగే మరికొందరు వచ్చారనుకుందాం". వేడికోలుగా అంది స్వప్న.

"స్వప్నా!" చిరాగ్గా అంది మాధవి.

"కాదమ్మా! నగ లేకపోతే పరవాలేదు, పట్టులంగాలేక పోయినా పరవాలేదు. కానీ...పాపం! అన్నం లేకపోతే ఎలాగమ్మా! ఆకలెయ్యదూ?" మళ్ళీ జాలిగా అంది స్వప్న.

ఆ పిల్ల కంట్లోని నీరు చూసిన మాధవి క్షణం చలించి పోయింది. వెంటనే తమాయించుకుని—

"ఛ! ఛ! చిన్నపిల్లని నీకెందుకే యీ గొడవలన్నీ? వెళ్ళి ఆడుకో పో!" అంటూ గట్టిగా అనేసి బయటికెళ్ళి పోయింది.

*　　　*　　　*

మాధవి మనసంతా భారంగా అయిపోయింది. పసి మనసు యింత లోతుగా ఆలోచిస్తుందని ఊహించలేదామె.

"వాళ్ళకోసమేనా నువ్వు ఇన్నిసార్లు ఆకలంది?" మెల్లగా అంది. అవునన్నట్టు తల ఊపింది స్వప్న.

"మరి వాళ్ళు నువ్వు పడేసినవన్నీ తీసుకున్నారా?"

"ఆఁ! కానీ వంటవాళ్ళు మరీ మురికాకులవ పక్కనే పడేశారమ్మా! పాపం వాళ్లు తీసుకుంటుంటే కుక్కలు కూడా కరవబోయాయి" కళ్ళలో నీరు తిరుగుతుండగా అంది స్వప్న.

మాధవి సిగ్గుతో కృంగిపోయింది. విషయం విన్న రాజశేఖరం కూడా నొచ్చుకున్నాడు.

"పసిదానికున్న దయ, జాలి మనకి లేవు. ఎంతమందిని పిల్చి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో పెట్టినా ఏదో ఓ వంక పెట్టి మరీ పోతారు కొందరు పెద్దలు. కానీ...గుప్పెడు పచ్చడి మెతుకులు పెడితే ఆకలి తీర్చినందుకు మనస్ఫూర్తిగా ఆశీర్వదిస్తారు వీళ్లు" బాధగా అన్నాడు.

"అవును!" అన్నట్టు తలవూపి—

"ఇదిగో మంగమ్మగారూ! ఈ పక్కన తోటలో విస్తళ్లు వేసి వాళ్ళకు వడ్డించండి" అంది మెట్లమీద నిల్చున్న వంటావిడతో.

"అమ్మా!" ఆనందంగా అంది స్వప్న.

"అవునమ్మా! వాళ్ళందర్నీ పిల్చి కడుపునిండా అన్నం పెడదాం" కూతుర్ని పొదివి పట్టుకుని అంది మాధవి.

స్వప్న కళ్ళు వింతగా మెరిశాయి.

ఆ పసిపిల్ల తృప్తిగా వూపిరి పీల్చుకుని ఒక్క పరుగున వీధిలోకి వెళ్ళింది వాళ్ళందర్నీ భోజనానికి పిలవడానికి.

పసిమనసులోని దయాగుణానికి పొంగిపోతూ అలా నిల్చుండిపోయారు మాధవి, రాజశేఖరం.

(—*—)

(8) (ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక)

కథా నిలయం
శ్రీకాకుళం